

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De aliis diuisionibus Patientiæ. Cap. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46132)

Consequenter ponenda sunt alie diuisiones pertinentes ad patientiam. Et sumitur diuisio prima secundum ea a quibus patimur. Quaedam enim patimur ab extraneis: quedam vero a nostris, tamen inimicis. Quaedam vero ab amicis, quae molestius sustinemus. Psal. Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem. Aliae sumitur secundum ea quae patimur, quae sunt contumelie verborum, molestiae corporum, & damna rerum. Contumelie verborum patienter toleranda sunt. Sunt enim velut aurum & argentum quibus ditamur. ad Heb. 11. Maiores diuitias estimans thesauro Aegyptiorum improprium Christi. Ad contumelias debet homo se habere ut surdus. In Psal. Ego autem tanquam surdus non audiebam, & sicut mutus &c. Debet etiam homo immobilis permanere. 2. Reg. 14. Sicut angelus Dei, sic est dominus meus rex, ut nec benedictione vel maledictione moueatur. Ille qui maledicit, reputandus est ut nuntius a Deo missus, ut scilicet abstergat maculas eius cui maledicit. Grego. Maledico dominus linguas detractorum in electos laxat, ut si quid in eis elationis surrexerit, lingua detractoris tradat. Multum respicit Deus malos, quando de lingua eorum facit absterfatum sordium bonis. Prouer. 11. Qui stultus est, seruiet sapienti. 2. Reg. 16. Dixit Dauid quum Semei ei malediceret: Dimitte eum ut maledicat iuxta preceptum domini, si forte respiciat dominus afflictionem meam, & reddat mihi bonum pro maledictione hac hodierna. Et dicit gloss. Grego. Qui verbum contumelias pressus virtutem patientiae seruare non sufficit, factum Dauid ad memoriam reuocet: quae quum Semei conuictis vigeret, & armati proceres vlcisci contenderent, ait: Quid mihi & vobis filij Saurae &c. dimitte eum ut maledicat &c. Quibus verbis indicat, quod pro peccato Bersabeae insurgentem contra se filium fugiens, reduxit ad animum malum quod fecit: & contumeliosa verba, non tam conuicta quam adiutoria esse credidit, quibus se purgari sibi que misereri posse iudicauit. Tunc enim illata contumelia bene toleramus, quum in secreto mentis ad mala perpetrata recurramus. Leue quippe videbitur, quod iniuria percutebamur, dum respicimus, quod peius meruimus: sicque fit ut contumelias gratia magis quam ira debeatur, quarum interuentu Deo iudice poena grauior declinatur. Dicenti verba contumelie copati debemus quasi in sano verba extranea loquenti. Senecc. Dicis, maledice te loquuntur: moueret si hoc iudicio facerent, nunc morbo faciunt. Hieron. Apud Christianos non est miser qui pati-

rur contumeliam, sed qui facit: beatū debet se reputare cui ma-
 li maledicunt. *Matt. 5.* Beati estis quum maledixerint vobis ho-
 mines. *1. Petr. 4.* Si exprobramini in nomine Christi, beati eritis.
 Exemplum huius patientiæ habemus in Christo, *Esa. 53.* Sicut
 ovis ad occisionem ducetur, & sicut agnus coram tondente
 obmutescet, & non aperiet os suum. *Matth. 27.* Quum accu-
 retur à principibus sacerdotū, nihil respondit. De patientiā
 molestiam corporum habetur *Matt. 5.* Si quis percusserit te in
 dexteram maxillam tuam, præbe ei & alterā. De patientiā ad in-
 iuriam, habetur ibidem: Qui vult contendere tecum in iuri-
 cio, & tunicam tuam tollere, dimitte ei & palliū. De hac pacien-
 tia commendat quosdam Apostolus ad *Hebræos 10.* Raptim
 bonorum vestrorum cum gaudio suscepistis, cognoscentes non
 habere meliorem & manentem substantiam. ¶ Alia diuisio fit
 tur secundum causas propter quas patimur. Quandoque enim
 quis patitur ex culpa sua. In quo casu magis patienter sustinet.
 Quandoque verò sine culpa sua: & tunc magis moleste sustinet.
 dicens: Si meruissem, non sustinerem moleste: nunc vero non
 est mirum, si moleste sustineam, quum hoc non meruerim. Cu-
 dicendum est, quod ipse secundum hoc potius vult esse simili-
 tronibus quàm sanctis. Latrones enim propter culpam susci-
 piuntur ea quæ sustinent: sancti verò sine culpa. *1. Petr. 2.* Hæc est
 gratia, si propter Dei conscientiam sustinet quis tristitias patienter
 iniuste. In eodem: Quæ est gratia, si peccantes, & colaphis
 suffertis? Sed si bene facientes patienter suffertis, hæc gratia est
 apud Deum. Eiusdem 3. Si quid patimini propter iustitiam, bene.
 In eodem: Melius est benefacientes, si velit voluntas Dei, pati
 quàm malefacientes. Eiusdem 4. Nemo vestrum patiatur, quod ho-
 micida, aut fur, aut maledicus, aut alterorum appetitor: si
 rem ut Christianus, non erubescat. ¶ Alia diuisio patientiæ est
 talis. Est patientia culpe, & est patientia nature & consuetudinis
 longæ & gratia. Prima triplex est. Quædam est remissionis
 quæ quis sustinet non sustinenda, ut scilicet se redigi in seruitutem
 diaboli. *1. ad Cor. 11.* Sustinetis si quis vos in seruitutem redigit.
Prou. 12. Manus quæ remissa est, tributis seruiet. Hæc patientia
 est quasi asinina. Asinus non discerit quid sibi imponatur, ut
 aurum vel lucrum. Alia est seruilis timoris: ut quum aliquis timet
 disciplinam, vel quia erubescit exire de claustris, sustinet ad
 ritatem religionis, & non amore Dei. Et talis patientia solet
 cum murmure propter defectum vocationis gratiæ, sicut
 murmurat si vincta non fuerit. *Ecc. 31.* Præcordia facit quasi

Tertia est paciētia hypocritarū, figurata impatiētia
 laceronis mali, q̄ cū Dño passus est. Paciētia verò natura est quā
 habet aliq̄s ex streuitate naturali, vt sunt multi milites: q̄ licet
 nō habeāt charitatē, tamē prius sustinerēt mortē, quā fidē nega-
 rēt paciētia naturali. Paciētia laboris inuenit Alexāder exercitiū
 suū quā eū probaret, ducens illū sub torrida zona per dicitā sine
 potu, vsq̄e ad fluuiū quēdā. De paciētia cōsuetudinis lōgā dixit
 quidā: Quod male fers, assuesce, feres. Tullius: Optima forma
 eligēdā est viuēdi, quā incundā reddet assuetudo. Paciētia ve-
 rō gratiæ triplex est: Quēdam est incipientiū: quēdam proficien-
 tium: & quēdam perfectorum. Incipientium est sustinere mala
 que eis inferuntur patienter. Proficientium verò est sustinere
 ea non solum patienter: sed etiam lætāter. Perfectorum verò
 non solum libenter, sed etiam lætāter. Hos tres gradus paciē-
 tiæ possumus agnoscere in Paulo. Primus habetur 2. ad Cor. 4.
 Tribulationem patimur, sed nō angustiamur, scilicet per impa-
 tētiā. Secundus eiusdem 12. Ego libentissimē impendam, &
 superimpendam ego ipse pro animabus vestris Tertius ad Gal.
 6. Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nōstri Iesu Christi.
 Et notandum quòd qui habet perfectam paciētiā cū ma-
 la ei inferuntur, lætatur: inferenti compatitur, & beneficium
 largitur, & Deo regratiatur. De primo habes Act. 5. ibāt aposto-
 li gaudentes, &c. 1. Pet. 3. Communicantes Christi passionibus
 gaudere. De secundo 2. Pet. 1. In paciētia pietatem. Greg. in ho-
 mil. Paciētia vera est, quæ & ipsum amat quem portat. Nā to-
 lerare & odisse, nō est virtus māfuetudinis, sed velamē furoris.
 De tertio Luc. 6. Benedicite maledicentibus &c. 1. ad Cor. 4. Ma-
 ledicimur & benedicimus, blasphemamur & obsecramus. De
 quarto exēplū habemus in Tob. c. 2. q̄ immobilis in Dei timo-
 re permāsit: gratias agens Deo omnibus diebus vite sue. Et bea-
 tus Laurentius: Gratias ago tibi Domine Iesu, quia hostia tua ef-
 fici merui. Qui ad ignē tribulationis Deo gratias agunt, similes
 sunt altilibus, quæ cū ad ignē assantur, pinguedine sua se su-
 perfundūt. Et sicut pinguedo assata gratioris est saporis quā
 elix: sic gratiarū actio gratior est Deo quando personat in his
 q̄ sunt in tribulatione, q̄ si personat in his q̄ sunt in prosperitate.

De constantia. PARS VII.

Constantia est stabilitas animi firma, & in proposito perse-
 uerans. Et notandum quòd est cōstantia generalis, quæ at-
 tenditur in perseuerātia propositi, quæ omnem virtutē circuit:
 & est cōstantia specialis, quæ attenditur circa res terribiles, & ad
 sustin